

Η ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ Π. ΦΩΤΙΟΥ.

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, 26^{ης} Ἰουλίου / 8^{ης} Αὐγούστου 2014, ἐψάλη ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ μοναχοῦ Ἀγιοσαββίτου π. Φωτίου, διατελέσαντος Σχολάρχου τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τῆς μετανοίας αὐτοῦ τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Τοῦτο ἐτελέσθη οὕτως, συμφώνως πρὸς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ἐκδηλωθεῖσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νοσηλείας αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἐξαρχον τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτην π. Δαμιανόν, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπεμελήθη ὅλων τῶν σχετικῶν τῆς μεταφορᾶς τοῦ σκηνώματος τοῦ ἐκλιπόντος ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ben Gurion εἰς Τελ Ἀβίβ διὰ τῶν ἀερογραμμῶν τῆς Ἰσραηλινῆς ἐταιρείας Ἑλ-Ἀλ.

Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐν Βηθλεέμ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου καὶ ἄλλων Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Τυπικάρη τοῦ μοναστηριακοῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης Ἀρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ π. Κωνσταντίνου καὶ ἄλλων, καὶ συμπροσευχομένων τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων τῆς Μονῆς καὶ τῶν Σκητῶν αὐτῆς.

Διαρκούσης τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἔχων ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Ἀγιοσαββῖται Πατέρες,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐκ τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ ἄλλων πόλεων καὶ ἐκ τῶν Μονῶν καὶ Σκητῶν τῆς ἐρήμου ἐξήγαγε πάντας ἡμᾶς καὶ συνήγαγεν εἰς τὴν ἱεράν ταύτην καὶ περιώνυμον Λαύραν τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦτο τῆς ἀκριβοῦς ὀρθοδόξου λατρείας τοῦ θεοῦ καὶ ἀγιασμοῦ τῶν ψυχῶν καὶ ὁσιότητος καὶ ἀγιότητος, ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία καὶ ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ Ἀγιοσαββίτου ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν μοναχοῦ Φωτίου.

Πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου τῆς εἰς οὐρανούς ἀρπαγῆς τῆς ψυχῆς καὶ πρὸ τοῦ σκηνώματος τοῦ ἐκλιπόντος ἀδελφοῦ ἡμῶν ἰστάμεθα μετὰ δέους, λύπης καὶ ἀπορίας καὶ διερωτώμεθα πῶς καὶ διατί τό περί αὐτόν καὶ τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν μυστήριον. Πρὸς τί ἡ ταλανίσασα αὐτόν ἀσθένεια, ἐξ ἧς ὁ φυσικὸς αὐτοῦ

θάνατος προήλθεν καί ὁ χωρισμός αὐτοῦ ἀφ’ ἡμῶν; Εἰς τά πρόσγεια ταῦτα ἐρωτήματα ἀντηχοῦν ὡς ἀπάντησις οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα (Ἰω. 11-26) μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν». Ἐπιβεβαίωσιν τῶν παραμυθητικῶν τούτων λόγων ἀποτελεῖ αὐτό τοῦτο τό ἔργον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος, τοῦ ἐν συγκαταβάσει ἀτρέπτως καί ἀσυγχύτως προσλαβόντος τήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, συμμερισθέντος τόν θάνατον ἡμῶν, σαρκί σταυρωθέντος δι’ ἡμᾶς, ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος καί συναναστήσαντος ἡμᾶς. Αὕτη ἐστίν ἡ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ δι’ ἡμᾶς μετά τήν πτώσιν ἡμῶν, ἡ χάρις εἰς τόν σταυρόν καί τήν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀπόθεις τοῦ ἐπιγείου σκήνους ἡμῶν καί ἡ μετά τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἀγίων ἐν οὐρανοῖς συνδιαγωγή ἡμῶν.

Τόν θάνατον μελετῶντες καί τήν ἀνάστασιν προσδοκῶντες ἐν τῇ τελευταίᾳ φυσικῇ συναντήσῃ ἡμῶν μετά τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ἀξιοχρέως ἀναπολοῦμεν τήν βιοτήν αὐτοῦ. Ὅτι οὗτος ἐγκατέλειπε τήν κατ’ ἄνθρωπον γνῶσιν καί παιδείαν καί ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ σταδιοδρομίαν ὡς καθηγητῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καί προσέτρεξεν εἰς τήν ἱεράν ταύτην Λαύραν, ἀναζητῶν τήν μόνιμον καί μὴ φυσιοῦσαν γνῶσιν. Εἰς αὐτὴν ἐνεδύθη κατ’ ἀρχάς τό μοναχικόν ρᾶσον παρά τοῦ Πνευματικοῦ αὐτῆς μακαριστοῦ πατρός Σεραφεῖμ καί εἰς αὐτὴν παρέμεινε ζῶν ἐν ὑπακοῇ καί ἀσκήσει ἐπὶ δεκαετίαν. Ἐν ὑπακοῇ ἐνεργῶν, ἀπεδέχθη πρόσκλησιν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Διοδώρου καί διωρίσθη εἰς τήν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Σιών, ἔνθα ὑπηρέτησεν ἄνευ διακοπῆς ὡς καθηγητῆς τῶν φυσικῶν καί Διευθυντῆς τοῦ Οἰκοτροφείου καί ἀπὸ τοῦ ἔτους 2006 καί ὡς Σχολάρχης ἐπὶ τριακονταετίαν καί πλέον, γενόμενος παράδειγμα χριστιανικῆς παιδείας καί ζωῆς τῶν ἱεροσπουδαστῶν διὰ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας αὐτοῦ. Ἐκτελῶν ἐπιμελῶς τὰ ἐκπαιδευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, παρέμενε φιλακόλουθος εἰς τό ἔπακρον, ἀναγινώσκων καί ψάλλον εἰς τόν ἅγιον Κωνσταντῖνον καί τηρῶν τό Τυπικόν. Προσηνής, εὐγενικός, ὁμιλητικός καί βοηθητικός πρὸς ὅλους, δέν διέλειπε νὰ ἐπισκέπτεται τήν Μονήν τῆς μετανοίας αὐτοῦ.

Ὁ Θεός ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ ἐπέτρεψεν αὐτῷ ὀδυνηράν ἀσθένειαν ἵνα καί διὰ ταύτης δοκιμάσῃ αὐτόν. Ταύτην ὑπέμεινε οὗτος ἀγογγύστως καί καρτερικῶς, ἐνισχυόμενος διὰ τῆς συχνῆς μεταλήψεως ἀχράντων Μυστηρίων καί διὰ τοῦ μεγάλου ἀγγελικοῦ Σχήματος, τό ὅποῖον ἔλαβεν ἐγκρίσει τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, παρά τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Λαύρας πατρός Εὐδοκίμου. Προετοιμασθεὶς οὕτως, παρέδωκε τήν ψυχὴν αὐτοῦ πρὸς Κύριον εἰς τό ἐν ᾧ ἐνοσηλεύετο Ἀντικαρκινικόν Νοσοκομεῖον τοῦ «Ἀγίου Σάββα».

Προπέμποντες τοῦτον σήμερον εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς, δεόμεθα τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐπίδῃ ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ καί παραβλέψῃ, εἴ τι ὡς ἄνθρωπος ἤμαρτεν, πᾶν ἀμάρτημα αὐτοῦ ἐκούσιον τε ἢ ἀκούσιον καί ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἡντινα κατ’ ἐξοχὴν ἠύλαβεῖτο, κατατάξῃ αὐτόν ἐν χώρα ζώντων μετά ὁσίων καί δικαίων καί δὴ τῶν ὁσίων Ἀγιοσαββιτῶν πατέρων, τῶν ἀπολαμβανόντων τό φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Αὐτοῦ. Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία».

Τό σκήνωμα τοῦ π. Φωτίου παρέμεινε εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἐν ᾧ ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, διὰ τήν λειτουργίαν τῆς αὔριον καί ἐν συνεχείᾳ τήν ταφήν αὐτοῦ εἰς τό κοιμητήριον τῆς Μονῆς.

Κατά τήν «μακαρίαν», μετά τήν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, εἰς τό Ἐπιτροπικόν ὁ Μακαριώτατος ὁμιλῶν δι’ ὀλίγων ἐξῆρε τό μοναχικόν καί ἀσκητικόν ἥθος τοῦ π.

Φωτίου ιδίᾳ δέ τὴν ἀνιδιοτέλειαν καὶ ἀκτημοσύνην αὐτοῦ καὶ ἠύχρητον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ τῆς μιμήσεως τοῦ ἡθους αὐτοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Ἀγιοταφιδῶν Πατέρων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

